

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a dr. Petrovicz Krisztina ügyvéd által képviselt **"A" felperesnek** a Dr. Nagy Sándor ügyvéd által képviselt **"B" alperes** ellen 9.081.212,- forint tartozás megfizetése iránti perében a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság által 2007. évi március hó 28. napján meghozott P.20.920/2006/10. sorszámú ítélet ellen az alperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 120.000,- (Egyszázhuszezer) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság a 2003. október 18-án kelt és 2004. április 22-én jogerőre emelkedett végzésével a felperes fizetéseképtelenségét megállapította, felszámolását elrendelte és felszámolóul a **"C" Kft-t** kijelölte. A felperes felszámolásának kezdő időpontja a fizetéseképtelenséget megállapító végzés jogerőre emelkedésének napja, 2004. április 22-e volt. A felszámolási eljárás közzétételéről szóló értesítést az alperes 2004. május 26-án vette át.

Az alperesi pénzügyintézet és a felperes között a felszámolás kezdő időpontját megelőzően több évre visszanyúló gazdasági kapcsolat állt fenn, ennek keretében az alperesi pénzügyintézet a felperesnek több esetben hitelt nyújtott. A felek 2000. november 22. napján kibontakozási kölcsönszerződést, 2003. január 20-án pedig hitelkeret szerződést kötöttek. A kibontakozási kölcsönszerződés 2003. november 21-én, a hitelkeret szerződés 2004. január 20-án lejárt. A szerződésekben a felek kikötötték, hogy a pénzügyintézet a lejárt követelését azonnali beszédési megbízás útján jogosult érvényesíteni, a felperes pedig vállalta, hogy a vagyoni helyzetében bekövetkezett bármilyen változást, vele szemben felszámolási eljárás megindítását a pénzügyintézetnek haladéktalanul bejelenti. Az alperes 2003. április 8-án 2009. február 28-ai lejáráttal további 5.000.000,- forint kölcsönt bocsátott a felperes rendelkezésére.

Az alperes követelése esedékességére figyelemmel a felperes bankszámlájáról késedelmi kamat és bankköltség címén 2004. április 26-án 17.510,- forintot, 2004. május 17-én bankköltség, kamat, késedelmi kamat és hiteltörlesztés címén 9.049.776,- forintot, 2004. május 27-én 320,- forintot, 2004. május 29-én 13.616,- forint bankköltséget, mindösszesen 9.081.212,- forintot - a felperes felszámolójának hozzájárulása nélkül - leemelt.

A felperes keresetében 9.081.212,- forint tőketartozás, az ezen összeg után járó késedelmi kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Azzal érvelt, hogy bankszámlájának a felszámolás kezdő időpontját követő 9.081.212,- forinttal való megterhelése az alperes részéről jogsértő volt. Hivatkozott a Cstv.4.§. (1) bekezdésére, valamint 38.§. (3) bekezdésére és kifejtette, hogy a felszámolás kezdő időpontja után a felszámolás alá került gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni. Keresete jogcímeiként hivatkozott még a Ptk.115.§. (3) bekezdésére, a Ptk.529.§. (1) bekezdésére, a Ptk.339.§. (1) bekezdésére, továbbá a Ptk.361.§-ára is.

Az alperes elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan - ha a bíróság a felperes keresetének helyt adna - a kamatfizetési kötelezettségének a mellőzését kérte. Álláspontja szerint jogellenes magatartást nem tanúsított, mert a felperessel kötött szerződésekből származó valamennyi követelése lejárt volt, lejárt követelését pedig a felperessel kötött megállapodások, továbbá a pénzforgalomról, a pénzforgalmi szolgáltatásról, és az elektronikus fizetési eszközökről szóló 232/2001. (XII.10.) Kormányrendelet 7. §. (1) bekezdése alapján jogosult volt inkasszó útján érvényesíteni. A felperes felszámolásáról csak 2004. május 26-án értesült, ezt követően a felperes bankszámláját már nem terhelte meg. Véleménye szerint a felperes, illetőleg a felperes elnöke volt, aki jogellenes magatartást tanúsított, mert a szerződés előírása ellenére nem tájékoztatta őt mint hitelt nyújtó pénzintézetet felszámolási eljárás lefolytatása iránti kérelem benyújtásáról, azzal pedig, hogy hat hónappal a felszámolási kérelem benyújtását követően a felperes elnöke még jognyilatkozatot tett, megtevesztette őt és e magatartásával a polgári jog jelentős alapelvét, az együttműködési kötelezettséget is megsértette. Azt is kifogásolta, hogy a felperes felszámolója a jelen pert csak hosszabb idő elteltével indította meg, ezzel esetleges hitelezői igényének bejelentésével az alperes elkésett.

Az elsőfokú bíróság a 2007. március 28. napján kelt P.20.920/2006/10. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 9.081.212,- forintot, az ezután járó késedelmi kamatot, továbbá 180.000,- forint perköltséget. Határozata indoklásában kifejtette, hogy a felperes elleni felszámolási kérelem benyújtásakor hatályos Cstv. 4.§. (1) bekezdése szerint a felszámolási eljárás körébe tartozik a gazdálkodó szervezet minden vagyona, amellyel a felszámolási eljárás kezdő időpontjában rendelkeznek, továbbá az a vagyon, amelyet ezt követően az eljárás tartalma alatt szerez. A Cstv.38.§. (3) bekezdése szerint a felszámolás kezdő időpontja után a gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni. A felszámolás kezdő időpontja objektív időpont, független attól, hogy arról az érdekeltek mikor értesültek. Nincs arra lehetőség, hogy bármely követelést - akár jóhiszeműen is - kielégítsenek, mert ezzel a többi hitelező rovására sérülne a Cstv. 57.§. (1)

bekezdésében meghatározott kielégítési sorrend. Az elsőfokú bíróság a felperes által megjelölt jogcímek közül a Ptk.115.§. (3) bekezdését és Ptk.529.§. (1) bekezdését a jelen ügyre nem, ugyanakkor a Ptk. 339.§-át alkalmazhatónak látta. Azzal a magatartással ugyanis, hogy a felszámolás kezdő időpontja után az alperes a felperes számláját megterhelte, az alperes jogellenes magatartást tanúsított és e körben a kártérítés egyéb feltételei is fennállnak. Az alperes védekezésében alaptalanul hivatkozott a 232/2001. (XII.10.) Kormányrendeletre, mert annak rendelkezéseit a csődtörvény speciális rendelkezése „felülírja”. Az alperes késedelembe esett azzal, hogy a jogellenesen leemelt összeget magánál tartja, így a felperes kamatfizetés iránti igényének is helyt adott. Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy a felperes korábbi elnökének magatartását jelen perben nem vizsgálhatta és értékelhette, ha pedig az alperes ebben az ítéletben foglaltakat teljesíti, hitelezői igénye megnyílik, és igényét a felszámolónak bejelentheti.

Ez ellen az ítélet ellen az alperes fellebbezett, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének az elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ügy megnyugtató eldöntéséhez szükséges mértékben a tényállást nem derítette fel és indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget. Az elsőfokú eljárás során már részletesen kifejtett álláspontját megismételve kiemelte, hogy a per tárgyát képező 9.081.212,- forint a felszámolási vagyona nem tartozott, mert a felperes már a felszámolási eljárás kezdete előtt rendelkezett a tulajdonában lévő ingatlanvagyonról, kivonva azt így a felszámolási eljárás keretéből. Az elsőfokú bíróság téves értelmezés folytán jutott arra a megállapításra, hogy a Ptk.339.§-a alapján a felperesnek kárt okozott, mert jogellenes magatartást nem tanúsított. Az azonnali beszédési megbízás benyújtására mind a felperessel kötött megállapodása, mind a 232/2001.(XII.10.) Kormányrendelet jogi lehetőséget biztosított. A rendelet 7. §. (2) bekezdése alapján ugyanis a hitelintézet a beszámítás jogát a számlatulajdonos elleni felszámolási eljárás elrendeléséről történő tudomásszerzéséig gyakorolhatja, a felperes elleni felszámolási eljárásról pedig 2004. május 26-án értesült. Álláspontja szerint a kormányrendelet idézett rendelkezése mint speciális szabály előnyt élvez a csődtörvénnyel mint általános szabállyal szemben, így jelen jogvitára is a kormányrendelet alkalmazandó. Ebből az is következik: jogszabályi felhatalmazás alapján élhetett az inkasszóval annak ellenére, hogy az alperes felszámolását elrendelő végzés jogerőre emelkedett, mert arról a legnagyobb körtekintés és gondosság mellett sem tudhatott. A 232/2001. (XII.10.) Korm. rendelet általa adott értelmezését támasztja alá e rendelet helyett időközben 2006. november 20-án hatályba lépett 227/2006.(XI.20.) Kormányrendelet 6.§. (5) bekezdése is, amely a hitelintézet számára az egyéb feltételek esetén lehetővé teszi, hogy az ügyfelével kötött megállapodás alapján követelését a fizetési haladékokat tartalmazó végzés közzétételéig, a felszámolást elrendelő jogerős végzés közzétételét követő napig, illetve az adósságrendezési eljárás megindításának közzétételéig érvényesíthesse.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

Az alperes fellebbezésében nem hivatkozott olyan újabb tényre, vagy körülményre, amely az érdemben helyes elsőfokú ítélet megváltoztatására alapot adna.

A jelen eljárásra irányadó, a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról szóló, lényegesen az 1993.évi LXXXI. törvénnyel, az 1997.évi XXVII. törvénnyel, a 2000.évi CXXXVII. törvénnyel módosított, 1991.évi LXIX. törvény (többször módosított Cstv.) 4.§. (1) bekezdése értelmében a felszámolási eljárás kezdő időpontjától az adós gazdálkodó szervezet minden vagyona a felszámolási eljárás körébe tartozik. Az alperes a per tárgyát képező 9.081.212,- forintot a felszámolás kezdő időpontját követően a felperes bankszámlájáról emelte le, így az a felszámolói vagyonhoz tartozott. Nem bír jelentőséggel, hogy a felszámolás kezdő időpontját megelőzően a felperes ingatlanának értékesítésével kapcsolatban kivel és milyen tárgyalásokat folytatott. A Cstv. 38.§. (3) bekezdése szerint a felszámolás kezdő időpontja után a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni. Ez azt jelenti, hogy a hitelezők a felszámolás kezdő időpontja után már csak a Cstv. 57.§-ában meghatározott sorrend figyelembevételével juthatnak követelésükhöz. (Legfelsőbb Bíróság Gfv.IX.30.403/2006/4. számú eseti döntése.) Tehát a Csődtörvény a polgári jogviszonyokban általánosan alkalmazandó jogszabálytól eltérően szabályozza a hitelezői igényérvényesítés módját, s az általános szabályok helyett a felszámolás alá került adós (felperes) vonatkozásában ez a speciális rendelkezés az alkalmazandó.

Az alperes a felperes bankszámláját 2004. április-május hónapban terhelte meg, amikor még a pénzforgalomról, a pénzforgalmi szolgáltatásról és az elektronikus fizetési eszközökről szóló 232/2001. (XII.10.) Kormányrendelet volt hatályban. Ebből következően a később hatályba lépett 227/2006.(XI.20.) Kormányrendelet jelen ügyben nem alkalmazható. A felperesi inkasszó időpontjában hatályos 232/2001. (XII.10.) Kormányrendelet (és annak 7.§.(2) bekezdése) a jogszabályi hierarchiában magasabb szinten elhelyezkedő törvénybe, nevezetesen a Cstv.38.§. (1) és (3) bekezdésébe ütközik. Így a kormányrendelet felhatalmazása ellenére is az alperesi pénzügyintézet csak a felszámolás kezdő időpontjáig szedhette volna be a felperestől az esedékes követelését. (Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.185/2007/3. számú eseti döntése.)

Az alperes jogalap nélkül (a Cstv. 4.§. (1) bekezdése, a 34.§. (2) bekezdése, a 36.§. megsértésével) tartja magánál az inkasszó útján a felperestől beszedett pénzüsszeget, ezért annak visszafizetésére (Ptk. 361.§-a) alapján köteles (BDT.2001.évi 351.számú eseti döntés). Erre figyelemmel a Győri Ítéltábla mellőzte az elsőfokú bíróság ítéletének a Ptk.339.§-ára való utalását. Az alperes attól az időponttól, hogy a pénzt a felperesi bankszámláról leemelte, jogosulatlanul tartja magánál és használja a felperes pénzét, így ezután a Ptk.301.§-a szerint késedelmi kamat fizetésére is köteles.

A kifejtettekre figyelemmel a Győri Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§. (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban is pervesztes alperes a Pp.239.§-a folytán alkalmazandó Pp.78.§. (1) bekezdése szerint köteles a jogi képviselővel eljáró felperes képviseleti költségének a megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj Áfá-t is magában foglaló összegét az ítéltábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM.

rendelet 3.§. (2) bekezdés a./ pontja, (5) és (6) bekezdései alapján a kifejtett ügyvédi munka mérlegelésével 120.000,- forintban állapította meg.

Győr, 2008.évi január hó 16. napján

Dr. Szalai György sk.
tanács elnöke

a **Dr. Hammer Sándor sk.**
előadó bíró

Dr. Farkas Attila sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: